

„Ajándék számomra, hogy itt lehetek”

Beszélgetés Domahidi Katával, a Nagyváradi Állami Filharmónia fiatal csellistájával

Domahidi Kata marosvásárhelyi zenészcsaládból származik: édesanyja az ottani filharmónia csellistája, nővére fuvolázik, a két húga hegedül, édesapja pedig református lelkipásztor.

2020-ban végezte a kolozsvári Gheorghe Dima Zeneakadémiát, és a nagyváradi filharmonikus zenekarhoz szerződött. Nagyon jól érzi itt magát, s a várost is hamar megszerette.

– Fordítsuk meg a hasonló beszélgetések időrendiségét, induljunk el a jelenből visszafelé, elérkezve majd a kezdetekhez. Vagyis mindenekelőtt az érdekelne, hogy miért Nagyvárad? Mennyire ismerte a várost, a ze-

nekart, tehát úgy jött, mintha hazamenne, vagy épp fordítva, az abszolút újdonság várását várva?

– Jártam már a városban, mert vannak itt rokonaink, de általában csak átutaztam Váradon. Tehát semmiképpen sem mondhatom, hogy ismertem a várost. Ez volt a helyzet a zenekarral is: tudtam róla, de koncertezni még nem hallottam őket. Ismertem viszont régebről a szintén marosvásárhelyi származású Nagy Kálmán koncertmestert, ő mondta, hogy szükség volna egy csellistára a zenekarban, és ezt megerősítette Kurucz Tibor, a művészeti igazgatónk is. Hárman jöttünk friss alkalmazottak, én nagyon izgultam az első próba előtt, nagyon kedves gesztusnak tűnt, hogy nyilvánosan bemutatnak minket a zenekarnak, és valóban azt éreztem, életem egyik mérföldkövéhez érkeztem el. Nagyon kedvesen fogadtak, a közönség csakúgy, mint a zenekar. Sokat jelentett nekem ez a nyitottság szakmailag és érzelmileg. Hálás vagyok, hogy a már egy éve tartó bizonytalan járványhelyzet ellenére én lehetőséget kaptam a zenekarban elhelyezkedni. Túlzás nélkül mondom, az elmúlt év egyik legszebb ajándéka, hogy itt lehetek.

– Amikor végzett, már javában dúlt a pandémia. Zavarta-e a záróvizsga menetét?

– Hogyne zavarta volna! Online államvizsgáztunk, főhangszerből és kamarazenéből felvételt kellett beküldenünk, az államvizsgadolgozat megírása és megvédése szintén online történt, furcsa helyzet volt. A szakmában való elhelyezkedést remélni se mertem. Úgy terveztem, elvégzem a mesterit is, közben hátha javulnak majd a közállapotok. Váratlanul ért e lehetőség, de valahányszor rá gondolok, mindig eltölt az a bizakodás, ami első perctől is lelkesített, ahogy megérkeztem Váradra. Természetesen még keresem a helyemet, hiszen épp

csak elindultam a szakmai kiteljesedés útján. Nagy szerencsém van a más városokhoz képest már-már zavartalannak mondható váradi kulturális élettel, tehát szó sincs helyben topogásról. Nem ritka, ha máshol tartózkodó barátokkal, ismerősökkel beszélek telefonon, s mondom, hogy most már indulnom kellene, mert koncert van, azt mondják: „Milyen jó neked, hogy van koncert”. Csak ez a maszkviselés nagyon zavar, mert eleinte voltak kollégák, akikkel meg sem ismertük egymást, hisz csak félig látszik az arcunk. Azzal szoktunk viccelni, hogy „félemberek” vagyunk.

– *Nem érdemes bosszankodni, mert talán csak nem tart már nagyon sokáig ez a megkötöttség. Azt ajánlom, térjünk vissza a zenéhez, és közelítsünk a kezdetek felé. Említette, hogy édesanyja hivatásos zenész, és mindhárom testvére is ezt a pályát választotta. Tehát veleszületett adottság a zenei hajlama, ugye?*

– Igen, ötödik osztálytól jártam a művészeti iskolába, Kasléder Judith volt az első tanárom, ő indított el ezen az úton. Én mindig több mindent szerettem ugyan csinálni: volt közben néptánc, jártam a színi körbe, tagja voltam egy zenecsapatnak, ahol énekeltem, aztán a nyolcadik osztály végén kellett az igazi pályaválasztás felé megtennem a lépéseket. A szüleim mondták, hogy ők semmire nem kényszerítenek engem, az én életemről nekem kell döntenem. És döntöttem – így. Amit soha egy pillanatig sem bántam meg, holott időnként voltak a hullámhegyek mellett hullámvöl-

gyek is, de hát ilyen az egyéniségem. Mindig felálltam és mentem tovább, bár éreztem többször úgy is, nem tudok a saját falaimon túllépni. Emiatt is jöttem kicsit félve el otthonról, de éreztem, hogy szükségem van a változásra ahhoz, hogy olyanná váljak, amilyenné mindig is akartam volna, vagyis teljesen magabiztosá nemcsak a hangszeremen, de az élet legkülönbözőbb szeleteiben is. Annak viszont máris teljesen tudatában vagyok, hogy ez a bizonyos kiteljesedés mindenképpen igényli a saját hibáim elfogadását ugyanúgy, mint a környezetemét. Ez nagyon fontos számomra.

– *S akkor a „kulcskérdés”: marad-e a nagyváradi zenekarnál?*

– Ez számomra nem kérdés: szívesen vagyok itt! S ha még távol állok is a kiteljesedett csellóművészettől, jelenleg ennyit tudok nyújtani, nem tettem, mert nem is tettem kevesebbet. Köszönöm a közönség érdeklődését, a rendszeres, heti megjelenést, és nagyon köszönöm a kollégák kedves befogadókészségét. Vannak köztük, akiket ismertem már otthonról, az egyetemről, de akiket nem ismertem, azok is kedvesen fogadtak. Apró kis gesztusokból tűnik ki, hogy érdek nélkül kedvesek, ha kell, kisegítenek egy ceruzával vagy a belépőkártyával, s ezek a kis gesztusok is nagyon sokat számítanak. És megszerettem a várost is, úgyhogy szerintem olyan közegbe, olyan körülmények közé kerültem, amik velem együtt alakulnak, ugyanakkor alakítanak is. Hálás vagyok érte.

Molnár Judit